

τις ὅτι δὲν εἶναι ἔμφυχα ὄντα, ἀλλὰ παιγνίδια.

Κατὰ τὸ μῆκος τῆς ὁδοῦ τὸ μικρομῆριον κάμνει εὐθύμως τὴν ἐργασίαν του. Μία μήτηρ, κρατοῦσα εἰς τὴν ἀγκάλην τῆς τὸ τέκνον τῆς, μαγειρεύει ἐντὸς θαλασσίου ὕδατος τοὺς πολυπόδας, οὓς τόσον ὀρέγονται οἱ νεαπολιτανοί. Ἄλλη γυνὴ φυσᾷ τὸ πῦρ, ὅπου ψήνονται ἐδέσματα, ἐνώπιον τῶν ὁποίων γλύφουσι τὰ δάκτυλα τὰ παιδιά. Μεγαλοπρεπῆς νεάνις πωλεῖ ἐπὶ χλωῆς τραπέζης σπόρους πεπονίου, κουκία καὶ ἄλλα τοιαῦτα ὀρεκτικά. Πρὸς τὴν παραλίαν εἶναι τὰ περίφημα θρανία, ὅπου κεῖνται πρὸς πώλησιν οἱ θαλάσσιοι καρποί, κατὰ τὴν νεαπολιτανὴν ἔκφρασιν, παντοσιδῆ ὄστρακα, ἐρυθρά, σαρκώδη, μαργαρώδη, κινουῦντα εἰσέτι τοὺς στρεβλοὺς πόδας των. Οἱ πωληταὶ κραυγάζουσι μεγαλοφώνως τὴν τιμὴν καὶ τὸ ἐμπόρευμα, περιπατοῦσι, καπνίζουσι, τραγωδοῦσι. Εἰς τὸ μέσον τῆς ὁδοῦ περιφέρονται κρατούμεναι ἐκ τῆς χειρὸς αἱ νεάνιδες ἀνά δύο ἢ τρεῖς, προσκρούουσαι πρὸς τοὺς διαβάτας καὶ ἀτεινίζουσαι πρὸς αὐτοὺς ἀσκαρδαμυκτὴ μετὰ περιφρονησεως.

Δύο πλατεῖαι κλίμακες ἄγουσιν εἰς τὴν κάτω ὁδὸν, ὅπου ὑπάρχει ξενοδοχεῖον μὲ πολλὰς τραπέζας, πολλὰ φῶτα, πολλὰ ἄνθη καὶ ἀμφίβολα ἀσημικά. Τὸ νὰ δειπνήσῃ τις εἰς τὴν Ἁγίαν Λουκίαν εἶναι καθήκον, τὸ ὁποῖον πρέπει νὰ ἐκτελέσῃ πᾶς ξένος. Καὶ μέχρι τῆς πρωῆας ἂν μείνῃ τις, εἶναι ἀδιακόπως περιτριγυρισμένος ὑπὸ ἐπαιτῶν, μουσικῶν καὶ πωλητῶν, διότι εἰς τὴν Ἁγίαν Λουκίαν κοιμῶνται ὅλας τὰς ὥρας πλὴν μόνον τῆς νυκτός. Ἐκεῖ πλησίον εἶναι ἡ πηγὴ τοῦ θειώδους ὕδατος. Παρὰ τὴν ἀκτὴν εἶναι παρατεταγμένη σειρά ἐδρῶν, ὅπου κάθηνται οἱ πίνοντες. Αἱ Λουκιαναὶ ἔχουσι τὸ προνόμιον τοῦ ἐμπορεύματος τούτου, ὅπερ προσφέρουσι ἐντὸς πορωδῶν πηλίνων ἀγγείων, ἅτινα ἐν τῷ νέφ τούτῳ κόσμῳ παρίστανται ὡς πομπηϊακὴ ἀνάμνησις. Ἡ προσφορὰ γίνεται ἀποτόμως, ἄνευ περιποιήσεων, σχεδὸν διὰ τῆς βίας. Ἐπειδὴ δὲ ἕξ ἢ ἑπτὰ ἀσχολοῦνται εἰς τὸ αὐτὸ ἐπάγγελμα, ὑπάρχει μετὰξὺ αὐτῶν σφοδροτάτη ζήλοτυπία. Προσπαθοῦσι νὰ ἀρπάσωσιν ἢ μία ἀπὸ τὴν ἄλλην τοὺς ἀγρασταίς. Συχνάκις ὑβρίζονται· ἐνίοτε δὲ ἀντηγεῖ καὶ κἀνὲν ῥάπισμα. Ἀλλὰ μετὰ τινος στιγμᾶς, συμφιλοῦνται, τακτοποιοῦσι τὰς κόμας των καὶ τὰ περὶ τὸν τράχηλον μανδύλια, καὶ ἐτοιμάζονται νὰ ἐπαναλάβωσι τὴν σκηνὴν μετὰ μίαν ὥραν.

Μὲ ὅλην ὁμως τὴν φαινομένην ταύτην ἀγριότητα, κατὰ βάθος εἶναι ἀγαθαὶ καὶ ἀφελεῖς φύσεις. Ὅταν βλέπωσι παιδιά, τὰ θωπεύουσιν· ὅταν βλέπωσι ζευγὸς ἐρωμένων, μειδιῶσιν· ὅταν βλέπωσι νεονύμφους, τοῖς ἀπευθύνουσι μυρίας εὐχὰς ἐν τῇ εἰκονικῇ αὐτῶν διαλέκτῳ. Ἐσπέραν τινὰ ἐξυλοκόπησαν τὸ Δημαρχεῖον ἐν τῷ προσώπῳ ἐνὸς κλητῆρος, ὅστις ἀπεπειράθη νὰ ἐ-

πιβάλῃ τὴν τάξιν, καὶ τὴν ἐπαύριον ἔδωκαν δύο φράγκα εἰς τὴν μητέρα τοῦ παθόντος, ἥτις ἤλθε νὰ παραπονεθῇ. Κατὰ τὸ θέρος, ἀναχωροῦσιν ἐκ τῆς ἀκτῆς ἀνά πᾶσαν στιγμὴν ἀμαξαὶ ξύλινα, φέρουσαι τὸ πλῆθος εἰς τὰ ῥυπαρὰ δωμάτια τῶν λουτρῶν. Τὴν νύκτα λύνονται αἱ λέμβοι καὶ ἐγκαταλείπονται εἰς τὰ κύματα τοῦ κόλπου. Τότε δύναται τις νὰ σπουδάσῃ ὑπὸ πάσας αὐτῆς τὰς ἐπόψεις τὴν φλογερὰν μεσημβρινὴν ζωὴν. Ἄνδρες, γυναῖκες καὶ παιδιά ἔχουσι ἐντὸς τῆς κεφαλῆς εὐθυμον ἀκτίνα ἡλίου, ἥτις κρατεῖ αὐτὴν ἐν διηνεκεῖ ἐξάψει· ἔχουσι εἰς τὰς φλέβας ποσότητὰ τινὰ ἀραβικοῦ αἵματος, ἥτις τοὺς καθιστᾷ νευρικοὺς καὶ εὐερεθίστους. Μεθύονται συνεχῶς ἐκ τῆς ἰδίας αὐτῶν εὐθυμίας. Τὸ ὑγιὲς ἄρωμα τῆς θαλάσσης, τῶν φυκῶν, τῶν ὀστράκων· ἡ βαρεῖα ὁσμὴ τῆς θειώδους πηγῆς καὶ τῶν ἐν ὑπαίθρῳ μαγειρευομένων φαγητῶν, ἀφθόνως ἠρτυμένων δι' εὐωδῶν γόρτων, αὐτὸς εἶναι ὁ οἶνος τῶν κατοίκων τῆς εὐδαίμονος συνοικίας, διότι οὐδέποτε πίνουσι. Ἀγαπῶσι πρωῆως καὶ σφοδρῶς. Τὸν ἔρωτα ἀποκαλοῦσι τὸ πάθος καὶ εἶναι ζηλότυποι καὶ πιστοί. Νυμφεύονται μετὰξὺ των, χωρὶς οὐδέποτε νὰ ἐξέλθωσι τῆς συνοικίας, ὡς εὐγενεῖς ἀποστρεφόμενοι τὴν ἐπιμιξίαν. Ἀγαπῶσιν ἀκόμη τὴν θάλασσαν, τὴν λέμβον, τὸν δρόμον καὶ τὸ βουνόν. Σέβονται πρῶτον τὴν Ἁγίαν Λουκίαν, ἔπειτα τὴν Παναγίαν καὶ τελευταῖον τὸν Θεόν. Προσεύχονται μεγαλοφώνως καὶ γονυπετεῖς μετὰ χειρονομιῶν ζωηροτάτων. Κοιμῶνται ὑπὸ τὸν ἥλιον, τρώγουσιν ὀλίγον, τραγωδοῦσι πολὺ, φωνάζουσι πάντοτε, ἀγνοοῦσι τὴν ἀνάγνωσιν, δὲν στέργουσι νὰ ὑπηρετῶσι, δὲν λέγουσι πρὸς τοὺς διαβάτας ἐξοχρώτατε, γηράσκουσι ταχέως, ἀποθνήσκουσιν ἀργά. Εἶναι, ἐνὶ λόγῳ, ἀμαθεῖς, ὑπερήφανοι, γενναῖοι, δεισιδαίμονες... καὶ εὐτυχεῖς. Εἰκοσάκις τῆς ὥρας ὁ πολιτισμὸς διέρχεται τὴν ὁδὸν των ὑπὸ σχῆμα ἵπποσιδῆροδρόμου. Διέρχεται, ἀλλὰ δὲν μένει.¹

ΔΑΝΕΙΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἡ οἰκοδέσποινα κύπτουσα ἀπὸ τοῦ πρὸς τὸν κῆπον βλέποντος παραθύρου ἀναπνέει τὸ ἄρωμα τῶν ἀνθέων, ἅτινα κατ'ἐκείνην τὴν ὥραν ποτίζει ὁ κηπουρὸς.

Ἄφνης συνοφροῦται, διότι ὁ οὐρανὸς αἰφνιδίως θολοῦται καὶ ὁ ὀρίζων σκοτιζέται.

— Πάλιν βροχὴν! ἀναφωνεῖ. Μαρία!

— Τί ἀγαπάτε, κυρία;

— Πήγαινε νὰ ἰδῇς ἂν κατέβῃ τὸ βαρόμετρον.

Ἐξέρχεται ἡ θεραπαινὶς καὶ παρευθὺς ἐπαυελθοῦσα λέγει μετὰ θάρρους·

— Ὅχι, κυρία, δὲν εἶνε καταβασμένον, κρέμεται ἔς τὸ καρφί.

* *

Ἐν τῷ ξενοδοχείῳ.

Κύριός τις. Ἄκουσ' ἐδῶ.

Θεράπων. Προστάξατε.

— Χάρτινον ἀστακὸν μοῦ ἔφερες νὰ φάγω ;

— Ἄ ! Κατὰ λάθος θὰ εἶνε ἀπ' ἐκείνους ποὺ βάζομεν ἔς τὸ παράθυρο νὰ φαίνεται γιὰ δεῖγμα πῶς ἔχομεν καὶ ἀστακούς. Ἄν ἀγαπάτε, ἀμέσως νὰ σᾶς τὸν ἀλλάξωμεν.

Πῶς σᾶς φαίνεται τὸ ἄν ἀγαπάτε τοῦτο ;

Γινώμαι καὶ σκέψεις ἤθικαι τοῦ δουκὸς

ΔΕ-ΛΑ-ΡΟΣΦΟΥΚΩ

[Μετάφρασις Γ. Ζωχιού.]

322.

Μόνοι οἱ ἄξιοι καταφρονήσεως φοβοῦνται τὴν ἐκ τῶν ἄλλων καταφρόνησιν.

Οὐχ ἤττον τῶν τοῦ ἀνθρώπου κτημάτων ἡ σοφία αὐτοῦ ἔρμαιον εἶνε τῆς τύχης.

324.

Ἡ ζηλοτυπία φιλαυτίας μᾶλλον ἢ ἔρωτος μετέχει.

325.

Πολλάκις τὸν ἐν λύπαις παρηγορεῖ ὁ κάματος, ὅταν ὁ μὴ ἀρκούντως ἰσχυρὸς αὐτοῦ νοῦς ἀδυνατῇ νὰ παρηγορήσῃ αὐτόν.

326.

Τὸν ἀνθρώπον ἀτιμᾶζει πλείοτερον ἢ πράξις ἢ καταγέλαστος ἢ ἡ πράξις ἢ ἄτιμος.

327.

Ὁμολογοῦμεν τὰ μικρὰ ἡμῶν ἐλαττώματα, διὰ νὰ θεοβιῶσωμεν τὸν κόσμον ὅτι στερούμεθα μεγάλων.

328.

Ἄδιαλλακτότερος τοῦ μίσους εἶναι ὁ φόβος.

329.

Ἐνίοτε νομίζει τις ὅτι ἐδεδύσεται τὴν κολλακίαν, κυρίως ὅμως τοὺς τρόπους τῶν κολάκων ἀποστρέφεται.

330.

Ὁ ἀγαπῶν συγχωρεῖ τοῦ ἀγαπωμένου τὰ σφάλματα.

331.

Πρὸς τὴν ἐρωμένην αὐτοῦ δυσκολώτερον μένει τις πιστὸς, εὐδοκίμων παρ' αὐτῇ, ἢ κακὰ ὑπ' αὐτῆς πάσχων.

ΑΛΗΘΕΙΑΙ

* * Ὡς ὁ ἥλιος, ὁ ἀναλύων τὸν κηρὸν καὶ σκληρύνων τὸν βόρβορον, ὁ χρυσὸς ἀναπτύσσει τὰς μεγάλας ψυχὰς καὶ σκληρύνει τὰς πονηρὰς καρδίας (Rivarol).

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

☞ Ἐν τινι τῶν ἐμπορικῶν οἰκῶν τῆς Νέας Ὑόρκης ὑπῆρχεν ὑπάλληλος νέος τὴν ἡλικίαν προαχθεὶς εἰς ἐπίζηλον θέσιν διὰ μόνης τῆς εὐφυΐας καὶ τῆς φιλοπονίας του, ὥστε μετὰ τριε-

τίαν ἐγένετο διευθυντὴς τοῦ καταστήματος.

Ἡμέραν τινὰ μάτην ἀνέμειναν αὐτὸν οἱ προϋστάμενοί του· τὸ πρότυπον τῶν ὑπαλλήλων εἶχεν ἀφανισθῆ ὡς σκιά, παραλαβὼν μεθ' ἑαυτοῦ διακοσίας χιλιάδας δολλαρίων, τουτέστιν ἕν περὶπου ἑκατομμύριον δραχμῶν.

Τί δὲ νομίζετε ὅτι ἐποίησαν οἱ προϋστάμενοί του ; Βεβαίως φαντάζεσθε ὅτι ἐχάλασαν τὸν κόσμον, γνωστοποιήσαντες τὸ πρᾶγμα εἰς τὴν ἀστυνομίαν καὶ ὑποσχόμενοι ἀμοιβὴν ἀνάλογον ;

Οὐδὲν τούτων.

Ἄλλὰ τί ;

Ἐφρόντισαν πρώτιστα πάντων νὰ ἀνακαλύψωσι τὸν τόπον τῆς διαμονῆς τοῦ κλέπτου, πρὸς ὃν ἀπέστειλαν τοιαύτην τινὰ ἐπιστολήν.

«Φίλτατε,

» Ὡς ἄνθρωπος νουεχῆς θὰ ἐφρόντισας βεβαίως νὰ ἐξασφαλίσῃς τὰ χρήματά σου· διὰ τοῦτο καὶ ἐνομίσαμεν περιττὸν νὰ ὑποβαλλώμεθα εἰς ματαίως δαπάνας κυνηγοῦντές σε. Πλὴν δὲ τούτου θὰ ἐβλάπτετο ἡ ἐμπορικὴ ἡμῶν ὑπόληψις, ἐὰν ἐπισπεύδομεν τὴν σύλληψίν σου, ἀφίνομεν πλέον ὅτι μετὰ τὴν ἀποφυλάκισίν σου θὰ ἔχῃς καὶ τὴν δύναμιν καὶ τὴν ἰκανότητα νὰ μᾶς ζημιώσῃς διαγωνιζόμενος πρὸς ἡμᾶς. Τέλος δὲ ἵνα ὑμολογήσωμεν τὴν καθαρὰν ἀλήθειαν, ἔχομεν ἀνάγκην ἀπόλυτον τῶν γνώσεών σου καὶ τῆς περὶ τὸ ἐμπόριον πείρας σου.

» Ταῦτα λοιπὸν ἔχοντες πρὸ ὀφθαλμῶν σοὶ προτείνωμεν τὰ ἐξῆς :

» α' Νὰ ἐπανεέλθῃς εἰς τὸ κατὰστημά μας οὐχὶ πλέον ὡς ὑπάλληλος, ἀλλὰ ὡς συντάιρος.

» β' Αἱ διακοσαὶ χιλιάδες δολλαρίων τὰς ὁποίας ἔλαβες ὡς δάνειον, θὰ καταχωρισθῶσιν εἰς τὰ βιβλία μας ὡς δωρεὰ, ἥτις βεβαίως σοὶ πρέπει.

» γ' Ὁ μισθὸς σου θὰ αὐξηθῇ.

» Ἐὰν συμφωνῆς εἰς τὰς προτάσεις μας ταύτας, ὑπογράψον τὸ ἔγκλειστον συμφωνητικὸν καὶ μὴ βραδύνης νὰ ἔλθῃς. Ἐχεις δὲ τὸν λόγον τῆς τιμῆς ἡμῶν ὅτι οὐδεὶς θὰ σ' ἐνοχλήσῃ τὸ παραμικρόν».

Ὁ ὑπάλληλος συντάιρος σπεύσας ἤλθε, καὶ οἱ συντάιροί του ὑπεδέξαντο αὐτὸν ἀνοικταῖς ἀγκάλαις. Εἶνε δὲ τὴν σήμερον διευθυντὴς ἐμπορικῶν οἴκου τῶν πρωτίστων καὶ ἀξιολογωτάτων τῆς ὑψηλίου.

Ἄμερικανικὸς ὄντως τρόπος διεξαγωγῆς ὑποθέσεως, ἧς ἡ λύσις θὰ προεκάλει δαπάνας πλείστας ὅσας καὶ χρόνου καὶ χρημάτων, οὐχ ἤττονος δὲ ψυχικῆς ταραχῆς αἰτία θὰ ἐγένετο. Ἄλλ' ὁ Ἄμερικανὸς, βλέπετε, τιμωρεῖ καὶ διορθώνει τὸν ἀπιστὸν ὑπάλληλον, χωρὶς καὶ νὰ παύσῃ ὠφελοῦμενος ἐκ τῆς πείρας καὶ τῶν γνώσεών του.

☞ Πολλοὶ τῶν ἀνθρώπων, βλέποντες τὸν μύρμηκα μετὰ πολλῆς σπουδῆς πᾶν εἶδος τροφῆς συλλέγοντα, νομίζουσιν ὅτι τὸ ζωῆφιον αὐτὸ ἀποταμιεύεται ἐν ὥρᾳ θέρους τὰ πρὸς τροφήν ἐπιτηδεῖα, τὸ ἄφορον καὶ τὰ ψύγη τοῦ χειμῶνος προκλέπον. Ἀπατώνται ὅμως, διότι ὁ μύρμηκς οὔτε ἀποταμιεύεται τι, οὔτε καταναλίσκει τι ἐν τοιαύτῃ ὥρᾳ, ναρκούμενος ὡς καὶ τὰ πλεῖστα τῶν ἐντόμων κατὰ τὴν χειμερινὴν τοῦ ἡλίου πορείαν.